

פָּרָק 1 מֵרֵאשׁ הַתּוֹרָה

כָּל הָעוֹלָם הָיָה פְּתוּאָה רַק תְּכַלֶּת, וְגַלִּים, וְכָלוּ הָיָה אֶפְסוֹף
רֵיחַ מְלוּחַ מְאֹד.

גַּל בְּחִילָה גָּאָה בְּעִקְבָּא. הוּא שְׂאֵף הַמּוֹן אֲוִיר, דְּמִין אוֹתוֹ
כָּחַל וּמִנְפַח זוֹלֵג לוֹ מֵהָאֵף אֶל הָרְאוֹת וּמִמֶּלֶא אוֹתוֹן. הוּא הָרִים
עֵינַיִם אֶל הַשָּׁמַיִם הַגְּדוֹלִים, וְאֵז רָאָה אֶת הַתּוֹרָן.

תּוֹרָן אֲרֵךְ, תּוֹרָן דִּק, תּוֹרָן גְּבוּהָ מְאֹד, כְּזֵה שְׂאֵפֶשֶׁר לְנִשְׁמָה
מִמֶּנּוּ אֲוִיר צְלוּל הַרְבֵּה יוֹתֵר וְגַם לְרְאוֹת מֵה שְׂקוּרָה אֵי שֵׁם
בְּמִרְחָקִים. אוֹלַי אֶפְלוּ, לְמִשְׁלַל, רְצוּעַת חוֹף חוֹמָה שֶׁל אֲרָץ
יִשְׂרָאֵל.

אֶפְשָׁר גַּם לְרֹאוֹת מִשָּׁם אִם יֵשׁ, חֲלִילָהּ, אֵיזוֹ סִפִּינָה בְּרִיטִית
בְּאֶפֶק.

עֲקִיבָא מֵהָר אֶל הַצַּד הַשְּׁנַי שֶׁל הַסְּפוּן, זֶרֶק אֶת הַנְּעָלִים
לְמִטָּה וְטַפְס בְּגַרְבִּים בְּמַעְלֵה הָעֲמוּד. הוּא תִקַּע אֶת הָאֲגוּדָלִים
שָׁלוּ, נֶאֱחָז בְּכֹחַ, תַּפֵּס בְּמוֹט שֶׁהִיא קָבוּעַ שָׁם בְּאֶלְכֶסוֹן,
נִתְלָה עָלָיו וְרַק הַתְּנַדֵּד לוֹ לָרְגַע כְּמוֹ עַל נִדְנָדָה מְשַׁכְּלֶלֶת,
בְּאֲמֻצַּע הַדֶּרֶךְ.

הוּא הֶרְגִישׁ הֶרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב פְּתֹאוֹם. הֶרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב.
הָרוּחַ חֲבֵטָה בּוֹ בְּצִלְפּוֹת, כְּאִלוֹ הֵיטָה לָהּ כַּף יָד עֲנֻקִית,
הִיא הַשְּׁפָרִיץָה עָלָיו מִיָּם, הַתִּיזָה לוֹ מְלִיחוֹת מְרַעֲנָנֶת הַיָּשָׁר
לְתוֹךְ הַפֶּה הַפְּתוּחַ, שֶׁלְּחָה אֵלָיו הַמוֹן אֲוִיר שֶׁהֶרְחִיב לוֹ אֶת
הָרֹאוֹת.

עֲקִיבָא הִתְמַקֵּם. נֶעֱמַד לוֹ עַל עֲמוּד הַתֶּרֶן הַמְּאָנָה, תּוֹפֵס
בְּמוֹט שֶׁלְּפָנָיו. אֶת אֲצָבָעוֹת הָרַגְלִים קִפַּל פְּנִימָה, תּוֹפֵס חֶזֶק
בְּמוֹט, וְכִשְׁהֶרְגִישׁ יֵצִיב מִמֶּשׁ, הֶרְשָׁה לְעַצְמוֹ גַּם לְהִצִּיץ עַל
מָה שֶׁקוֹרָה לְמִטָּה, מִתְחַתָּיו.

הָיוּ אֲנָשִׁים עַל הַסְּפוּן.

הָיוּ גַּם יְלָדִים עַל הַסְּפוּן.

הוּא רָאָה רַק אֶת שְׁמִילוֹ וְאֶת לוּלִיק. רָאָה בְּעֵקֶר אֶת
הַקְּסָקְטִים הַמְּשֻׁבָּצִים שֶׁלָּהֶם, אֶת קְצוֹת הַשְּׁעָר הַחֹמוֹת.
וּמִכָּאן, מְלַמְעָלָה, הֵם נִרְאוּ אֶפְלוּ בְּאוֹתוֹ גְּבָה. כְּמוֹ תְּאוּמִים.

שְׁמִילוּ רֶכֶן לְכוּנוֹ שֶׁל לּוֹלִיק, הוּא לְחַשׁ לוֹ מִשְׁהוּ בְּאֵזֶן.

לוֹלִיק יִזְרַק אֶת הָרֵאשׁ לְאַחֹר, צָחַק כְּנִרְאָה.

צְבִיטָה קִמְטָה אֶת לְבוֹ שֶׁל עֵקִיבָא, צְבִיטָה חִזְקָה מִמֶּשׁ
וְכוֹאֲבֵת.

הוּא שׁוֹב לֹא הִרְגִישׁ טוֹב. שׁוֹב הִתְפַּתְּלָה בּוֹ הַבְּחִילָה
הַנּוֹרְאָה כְּמוֹ מִקְדָּם, הוּא הִרְגִישׁ חֻלְשָׁה בְיָדָיו. אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ
חֵם בְּאִמָּת? אֵיזוֹ מִין מַחֲלַת יָם מְעַצְבָּנָת.

הוּא הִרְגִישׁ כִּה רְפוּי, עַד שֶׁפָּחַד שֶׁיִּפֹּל פְּתָאוֹם, שֶׁהִרְגִלִים
שְׁלוֹ כְּבָר לֹא יַחֲזִיקוּ אוֹתוֹ וְהוּא יִצְלַל אֶל הַיָּם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
הַזֶּה. אֶהֱהָה. רַק מִכָּאן הוּא רָאָה כְּמָה הַיָּם גָּדוֹל וְכְמָה נוֹרָא
וְעַנְק הוּא.

עֵקִיבָא הִכְרִיחַ אֶת אֲצַבְעוֹת הַרְגָלִים שְׁלוֹ לְאַחֵז אֶת הַמוֹט
בְּחִזְקָה, לְפַת בְּאֲצַבְעוֹת הַיָּדַיִם אֶת הַתְּרוֹן, הֵן נִצְבְּעוּ בְּאִדּוֹם
מֵרַב מֵאֲמָץ, וְאַחַר כֵּן הִלְבִּינוּ.

עֵקִיבָא הִבִּיט אֶל הָאִפֶּק הַיָּפָה, בְּדַק אֶת הַקוֹ שְׁבוֹ נְדַבֵּק
מֵעֵגֶל תְּכֵלֶת שֶׁל יָם אֶל כַּפַּת תְּכֵלֶת שֶׁל שָׁמַיִם.

וְשׁוֹב פָּזַל אֶל הַסְּפוּן.

שְׁמִילוּ שְׁלַח אֲצַבְעֵי אַחַת קִצְצַת קְדִימָה, קִצְצַת בְּאַלְכֶסוֹן. הוּא
הִצְבִּיעַ עַל מִשְׁהוּ. לוֹלִיק הָיָה נִסְעֵר. הוּא הִצְבִּיעַ גַּם.

אָבֵא שְׁלוֹ, אָבֵא שֶׁל עֵקִיבָא, הוֹפִיעַ מֵאַחוּרֵיהֶם, עוֹקֵב אַחֲרֵי
הָאֶצְבַּע הַמִּתְנוּדָדֶת.

פְּתָאוּם צָעֲקוּ שְׁמִילוּ וְלוּלִיק יַחַד.

גַּל עֲנֵק וּמְרַעֵשׂ כֶּסֶה עַל קוּלוֹתֵיהֶם. עֵקִיבָא לֹא שָׁמַע
כְּלוּם, רַק גּוֹשׁ מֵרַח וְחָם טַפְס לֹו בַּגְרוֹן.

הוּא הִבִּיט לְאוֹתוֹ צֶדֶד, וּפְתָאוּם גַּם הוּא רָאָה - רְצוּעַת חוּף
דְּקָה דְּקָה, פֶּס חוּם בֵּין הַמַּיִם לְשָׁמַיִם.

פְּתָאוּם הָיָה הַסְּפוּן כָּלוּ מְלֵא בְּאַנְשֵׁים, כְּאֵלוּ כָּלֵם שְׁמַעוּ
אֶת הַקְּרִיאָה הַנִּרְגָּשֶׁת שֶׁל הַיְלָדִים וּבָאוּ.

פְּתָאוּם הָיָה מֵאַחוּרֵיו גַּם מֶלֶח, מְטַפֵּס בְּמַהֲרֹת אֲדִירָה
מֵעֵלָה, עַל הַתֶּרֶן.

"יְלָד! רֵד!" הוּא צָרַח לְעֵבְרוֹ, מִתְגַּבֵּר עַל הָרַעַשׁ וְעַל הַגְּלִים
הַסּוֹעְרִים גַּם יַחַד.

עֵקִיבָא גָּלַשׁ כְּלָפֵי מֵטָה. כִּרְךָ אֶת רַגְלָיו כְּמוֹ טַבַּעַת עַל
הַמַּקֵּל וְהִסְתַּחֲרַר כָּל הַדֶּרֶךְ אֶל הַסְּפוּן.

הוּא מְצָא אֶת עֲצָמוֹ נִדְחָף וְנִדְחַק בֵּין הָאֲנָשִׁים הָרַבִּים.
הוּא הָרִים רֹאשׁ, מִחֻפְזֵשׁ לוֹ נוֹאֲשׁוֹת טַפָּה אַחַת שֶׁל אֹוִיר צָלוּל
וְנָקִי שְׁאֵפֶשֶׁר לְנִשְׁם בְּרַגַּע, וְזָרַק אֶת אוֹתוֹ הָרֹאשׁ שׁוֹב לְמֵטָה.
הָרֹאשׁ שֶׁלוֹ הִסְתוּבֵב מִשְׁמָאל לְיָמִין, מִיָּמִין לְשְׁמָאל.

אף אחד לא שם לב.

לא לפנים הירקות שלו.

לא למצח הלוהט.

היו דברים מסעירים הרבה יותר שהתרחשו באותו רגע,
משמעותיים הרבה יותר מעוד מחלת ים קלה.

היה שם עוד גל שהתנפץ אל האנִיה, היו עוד רסיסי מלח
עגלים, והיו קריאות נרגשות.

"זאת היא!"

"היא שם!"

"ארץ ישראל!"

אנשים צעקו באידיש, אנשים מלמלו בגרמנית, היתה שם
גם הונגרית קצת.

אנשים בכו כמו תינוקות, הם מצמצו בגעגוע מול רצועת
חוף חומה צרה שהלכה והתרחבה מן השמים הנודים, הלכה
וגדלה ובנתה לעצמה צורה של ארץ.

ראשו של עקיבא השלים את הסיבוב המסחרר העשירי,
והוא עצמו השלים את המסע שלו בין האנשים ובמורד
המדרגות, נדחק אל תוך התא שלהם.

הוא הִיָּה צָרִיךְ לְשִׁתּוֹת, לֹא הִיָּה לוֹ כּוֹחַ לְקוֹם וּלְחַפֵּשׂ מִיָּם.

הוא הִיָּה צָרִיךְ לְנוּחַ. הַפִּיל רֹאשׁ עַל הַמְזֶרֶן, וְשׁוֹב הַהֲזִיזוֹת
בָּאוּ.

שׁוֹב בָּאוּ הַזְּכָרוֹנוֹת.

שׁוֹב רָאָה אֶת אִמָּא שְׁלוֹ, כְּמוֹ בַּפְּעַם הָאֲחֵרוֹנָה הַהִיא,
מְקַבֵּלֶת אוֹתוֹ בְּחִבּוּק וּבְחִיּוּךְ, בְּמִטְפַּחַת הַכַּחֲלָה וּבְצִלְחַת
שֶׁל מָרָק, בְּיָמִים הַטּוֹבִים שֶׁלפְּנֵי הַמְלַחְמָה. שׁוֹב הָיוּ הָאֲחִיּוֹת
הַקְּטָנוֹת רוֹקְדוֹת מוֹל עֵינָיו, מְנִיעוֹת צְמוֹת קְטָנוֹת מְצַד לְצַד.
שׁוֹב הוּא הִיָּה בְּמִרְתֵּף, מְצַנֵּף אֶל עֲצָמוֹ, שׁוֹב נִזְכָּר אֵיךְ יָצָא עִם
אָבָא לְהִבִּיא קֶצֶת אֶכֶל וְאֵיךְ חֲזָרוּ - וְאָף אֶחָד לֹא הִיָּה שֶׁם עוֹד.
לֹא אִמָּא, לֹא פְּעֻשֵׁי וּמְרִים הַחֲמוּדוֹת. לְקַחוּ אוֹתָן הַגְּרָמָנִים.

וְשׁוֹב נִזְכָּר בַּפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁבָּהּ רָאָה אֶת שְׁמוּלֵי וְאֶת
לוּלִיק, אֶת אִמָּא שְׁלָהֶם.

"הֵם יְהִיוּ הָאֲחִים שְׁלָךְ, עֵקִיבָא". כִּכָּה אָמַר אֶז אָבָא שְׁלוֹ.

הֵם הִסְתַּכְּלוּ עָלָיו, אַחַר כֵּן אֶחָד עַל הַשְּׁנִי.

"אֵיךְ קוֹרְאִים לוֹ?" צִיץ הַיֶּלֶד הַקָּטָן כְּלִפֵּי הַיֶּלֶד הַשְּׁנִי,
הַגְּבוּהָ יוֹתֵר.

"עֵקִיבָא", עֲנִתָהּ אִמָּא שְׁלָהֶם בְּשִׁקְט. הָעֵינַיִם שְׁלָהּ הָיוּ כֹּה
עֲמֻקּוֹת וְעֲצוּבוֹת.

איפה אבא שלכם? רצה עקיבא לשאל, ולא שאל. הוא הבין. אבא אפילו לא היה צריך לומר לו שאבא של שמילו ולוליק נהרג באושוויץ.

אחר כך הייתה החתונה. הוא לא השתתף בה, אבל ידע שאבא שלו התחתן עם אמא של שמולי ולוליק. אחר כך הם התארגנו בחפזה לנסיעה, לא היה להם כמעט מה לארוז במזודה הקטנה, אבל היה המון לעשות עד שמצאו את עצמם על האניה, נדחקים אל התא שלהם, נאבקים בגלי הבחילות ובתנודות הרוח.

הפעילים שארגנו את המסע והפנו את האנשים אל האניה הגדולה, אמרו שיהיה בסדר.

אבא הוסיף מיד: "אם ירצה ה".

אבל עקיבא לא היה תינוק, הוא הבין שדברים יכולים להסתבך. הוא שמע שהבריטים לא אוהבים יהודים מיתרים בארץ ישראל, ושאם הם מגלים אותם בלי אשורי עליה, הם עלולים לשלח אותם בחזרה. אנשים באניה דברו גם על קפריסין, אמרו שזה מחנה מעצר באי קרוב לארץ.

אנשים אחרים השתיקו אותם, בקשו לא לפתח פה לשטן, הרימו עינים בתקווה לשמים.

אההה. גלים גלים הכו לעקיבא בבטן.

גלים גלים התנפלו פתאום על התא הקטן.

טפיפות רגלים, ריצה, צעקות מבהלות, פעילי עליה
במכנסים קצרים ובבלוריות שקראו בחרדה: "לעזב את
הספון, חברים. לרדת מכל עמדות התצפית, יהודים. לא
להמציא על הספון, להכנס אל התאים".

עקיבא נדרך.

משהו קרה, משהו קורה.

הבריטים.

הבריטים ראו את האנייה שלהם?

הם זהו אותה במרחבי הימים?

זה יכול להיות?